

Nest

Het is me nu wel duidelijk: ik ben een *natuurfreak* aan het worden. De verhaaltjes over tuin, vogels, egels enzovoort zijn niet van de lucht. Dat is niet zo moeilijk, want overal waar je kijkt ontwaart je het Grote Wonder van diezelfde natuur, en dat moet natuurlijk bezongen worden.

Ook vandaag sta ik weer met de ogen te knipperen. In de tulpenboom van de buren (die inmiddels naar Oegstgeest zijn verhuisd, dat doe je toch niet?) heeft een stel houtduiven afgelopen voorjaar een nest gebouwd, waarop ze vergeefs hebben zitten broeden. De eksters uit de buurt roofden het iedere keer leeg, waarna ze het steeds maar weer opnieuw probeerden – met steeds weer hetzelfde resultaat. Alleen al die volharding is bewonderenswaardig, naast het feit dat die dieren niet lijken te haten zoals wij mensen kunnen doen. Ze zien er ongeknakt uit ondanks alle tegenwerking, hebben geen verbeterde uitdrukking op hun bekjes en gaan met frisse moed verder. Daar kunnen wij een voorbeeld aan nemen.

Terug naar het Wonder dat ik vandaag mocht aanschouwen. Nu de boom zo kaal als een biljartbal is, zie je dat oude nest daar zitten tussen de takken. Het ziet eruit alsof het ieder ogenblik uit elkaar kan vallen, bij het eerste zuchtje wind als het ware. Duiven staan ook niet bekend als de beste nestenbouwers, beetje gemakzuchtig en slordig. Maar niets is minder waar. De afgelopen week is de stad gegeseld met windkracht 10, en wat blijkt? Dat nest zit daar ongehavend, zo stevig als een huis, geen takje verloren! Die duiven, op het oog onhandig en een beetje dommig, hebben een ware villa gebouwd, klaar om een paar mooie jongen in groot te brengen. Dat gaat komend voorjaar zeker lukken. Als tenminste die eksters met hun grote bek uit de buurt blijven.